

[Ole Olsen]

være det væsentlige. Det kan ikke være afgørende, om den eventuelt bliver produceret til en pris, som kommer til at ligge noget over den markedspris, der findes for øjeblikket. Vi er dog bekendt med, at regeringen har fremsat en lang række lovforslag, hvoraf mange også er blevet vedtaget, om besparelse af energi. Dér bruger vi netop penge på at påvirke energiforbruget, og selvfølgelig kan vi på samme måde bruge penge til produktion af Nordsøgas og Nordsøolie. Den privatøkonomiske rentabilitet kan altså ikke være afgørende.

Det undrer mig noget at se CD i selskabet. Ikke fordi jeg tvivler på, at CD gerne vil have en gennemførelse af ikrafttrædelsesloven – det er jeg fuldstændig overbevist om at CD vil – men jeg erindrer fra de forhandlinger, vi tidligere har haft bl. a. med CD om rænergiavgiften, at CD nærmest havde den holdning, at vi ingen energipolitik skulle have. Forslaget, som formelt forsøger at fremme Energiplan 1976, synes jeg derfor ikke rigtig stemmer med CDs holdning i øvrigt, for det er jo ikke sådan, at regeringens energiplan uden videre går ud fra en fuldstændig fri udvikling af energiforbruget. Regeringen vil på samme måde som SF forsøge at komme frem til et styret energiforbrug.

Man skal være opmærksom på, når man snakker om, at væksten i energiforbruget nok bliver større end oprindeligt forudset, at den opbremsningsperiode, der skal til, når man skal fortage en kraftig omstilling – det vil også sige, hvis man skal nedsætte takten i energiforbruget, og specielt hvis man oven i købet skal ned på et noget mindre energiforbrug – ja, den opbremsningsperiode er meget lang.

Det vigtige og det positive ved Energiplan 1976 er selvfølgelig netop, at vi dér begynder at få planlagt det energiforbrug, vi skal have her i landet. Vi er måske ikke ganske enige i alle detaljer i energiplanen – det er jo heller ikke nødvendigt – men selve dette, at vi ikke kan overlade energiforbruget blot til markedsmekanismen, det er et synspunkt, som vi med glæde ser at regeringen tilsyneladende deler.

Når man hører fremskridtspartiet udtale sig heroppe, så er man selvfølgelig godt klar over, at de er i vanskeligheder. I fiskeripolitikken og i energipolitikken hylder man stadig væk den rene liberalisme, og det er vist

noget af det, der er mest oplagt, at man kan ikke føre energipolitik, hvis man samtidig går ind for en renlivet liberalisme. De to ting lader sig nu engang ikke forene.

Der er ingen tvivl om, hvad SFs holdning til a-kraft er. Det skal jeg såmænd ikke begynde at redegøre for her. Jeg kan også se på lamperne, at det kan jeg ikke nå. Men jeg vil slutte af med at sige, at det havde været rimeligt, om man havde ventet med at komme med dette forslag, indtil regeringens investeringsplan ligger på bordet. Uden at vi binder os til investeringsplanen på forhånd – det kan vi naturligvis ikke – så vil vi da godt sige, at vi vil se på den med stor interesse, og vi vil gerne en gang til opfordre regeringen til at forsøge at skabe det nødvendige flertal her i folketinget for at få gennemført en rationel energipolitik, som er i befolkningens interesse. Ligesom SF tidligere har været positiv over for regeringen i den retning, så vil vi stadig væk være positive.

Ib Nørlund (DKP):

Det er en noget mærkværdig debat, denne her. Der er ingen, der kunne forestille sig, at der skulle føres en regulær energidebat under de givne betingelser; regeringen har såmænd heller ikke gjort det nemmere, fordi den først i sidste øjeblik er kommet med besvarelser på en række af de spørgsmål, der er stillet i energiudvalget. Men jeg må nok sige, at jeg synes, det bliver helt barokt, når det så oplyses her, at de forslagsstillende partier vil have en forespørgselsdebat om hele Nordsøolie-spørgsmålet bagefter. Så kan man spørge, hvad der egentlig er meningen med at drage sagen frem her, for på det andet punkt, som man henviser til, atomenergien, siger ordførerne for forslagsstillerne jo, at de bare har det samme at sige, som de plejer at have.

Det er naturligvis rigtigt, når forslagsstillerne siger, at der tiltrænges en planmæssig energipolitik her i landet, og jeg vil sige, at trods de oplysninger på enkelte felter, som ministeren frembragte, så savner vi stadig væk denne planmæssighed. Det gælder også på trods af, at hr. Erik Holst formåede at binde nærmest en laurbærkrans af de fremsatte oplysninger. Han sagde også – til trøst for os andre – at det lå temmelig nær ved, hvad man gjorde i EF. Det kan man jo se lidt forskelligt på.